

Katoliški GLAS

Uredništvo in uprava:
Gorica, Riva Piazzutta št. 18
Poduredništvo:
Trst, Vicolo delle Rose št. 7

Polletna naročnina . . . Lir 800
Letna naročnina . . . Lir 1.500
Letna inozemstvo . . . Lir 2.500
Poštno ček. račun: št. 24/12410

Leto IX. - Štev. 8

Gorica - četrtek 21. februarja 1957 - Trst

Posamezna številka L. 30

Svoboda na pohodu

Znani švicarski tednik »Die Weltwoche« je objavil zanimiv članek, v katerem ugotavlja, da bi svobodni svet danes lahko pomagal zaslužnim narodom, ki ječijo pod komunističnim nadzorom. Če bo Zahod boječ, pa bo s svojim strahom rešil Sovjete iz sedanjih škripcev. Glavna misel švicarskega tednika je naslednja:

Če naredimo obračun o našem delu za ohranitev svobode, moramo ugotoviti, da se danes nudi možnost, za katero smo mi sami kaj malo storili. Če bomo vodili pametno politiko, se ne bo zrušila zahodna omika pred boljševizmom, pač pa bo moral kloniti boljševizem pred zahodno omiko. Ta možnost se je odprla po dogodkih na Poljskem, Madžarskem in v sami Sovjetski zvezi. Čas dela proti komunizmu, mi pa smo pripravili prve dragocene tedne v javnih razmišljanjih, ali lahko kaj storimo in kaj nam je storiti.

Toda ta zadrega je razumljiva, nadaljuje list. Moskva se je zabarikadirala za železno zaveso. Mi smo bili prepričani, da je komunizem z njo res vplival na miselnost milijonov sužnjev, ki žive v komunističnih državah. Prenaglo smo verjeli, da nečloveški komunizem zmaga. Milijoni ljudi, ki trpe, stradajo in umirajo pod boljševiškim jarmom, so postajali v naših očeh prazne sence brez odporne sile. Mistiti smo, da ne morejo nič storiti za svojo rešitev. Toda vse, kar se je zgodilo zadnje mesece v dozdnevem kraljestvu brezdušnih senc, kaže, kako smo se motili.

Tamkajšnji narodi in posebno mladina hrepenijo po vsem, kar so jim vzeli: po svobodni domovini, po življenju, ki bi bilo vredno življenja, po veri. To je pravi čudež človeških duš, ki so ostale zdrave in nepokvarjene v kraljestvu, ki zanika dušo. In kako smo se začudili, ko smo slišali govoriti o polnih cerkvah in praznih komunističnih kulturnih domovih, o neustrašnih uporniških študentih, o rdečih vojakih, ki niso hoteli streljati na delavce, ki so terjali svoje pravice.

Tu postavlja »Die Weltwoche« naslednje vprašanje: Ali res ni sredstva, da bi pomagali tem ljudem, ki hrepene po svobodi, da bi sneli z njih prisilni jopič in da bi se enkrat za vselej tudi mi otresli strahu pred prisilnim jopičem? Nekateri zahodni politiki nas svarijo, da moramo biti previdni, da ne smemo dražiti sovjetskega orjaka. Toda ali ne skrivajo s tem le lastne komodnosti, pomanjkanja pobude, moralne brezbrzičnosti in samoljublja? Vemo, kako strahoten bi bil spopad z ogroženim rdečim orjakom. Toda ali naj bo zato vodilo zahodne politike strah? Sovjetska moč usiha, sovjetski imperij je v težavah, ugled komunistov povsod pada. Nekaj je treba storiti in ni nujno, da bi bilo to »nekaj« vojna, katere nas Bog varuj! Ako ne bomo nič storili, bo Sovjetska zveza spet prišla k sebi, se rešila in prisilila podložniške narode nazaj v senco in končni obup. Ameriški zunanji minister Dulles je pred kratkim izjavil: »Načelo, da kakšen narod najbolj skrbi za lastno varnost, če se ne briga za usodo drugih narodov, je nemoralno in kratkovidno.« Te besede veljajo tudi za Vzhodno Evropo. Tudi tam živijo ljudje. Če bo Zahod trdosrčen, ko ga prosijo pomoči z odprtimi rokami in polnim srcem upanja, ter bo nadaljeval kratkovidno egoistično politiko, jih bo odbil od sebe ne le za zdaj, ampak za vse čase. Svoboda je na pohodu, le pomagati ji je treba do zmage.

Temni oblaki nad Kremljem...

Gromiko - novi sovjetski zunanji minister

Pravijo, da doživlja Kremlj močne notranje potrese. Nad njegovimi pozlačenimi kupolami se zbirajo oblaki, iz katerih je udarila prva strela, ki je zadela zunanjega ministra Šepilova. Še v torek 13. februarja je na zaključni seji Vrhovnega sovjeta podal programatsko izjavo o sovjetski zunanji politiki, v petek 15. februarja pa so ga že odstavili. Na njegovo mesto so postavili molčečega in mrkega diplomata Gromika. Kaj pomeni ta nenadna sprememba? Kaj se godi v Kremlju? Kakšna bo bodoča sovjetska zunanja politika? Bo prinesla svetu mir ali vojno?

Kdo je Šepilov?

Dimitri Šepilov je bil pred devetimi meseci še glavni urednik partijskega glasila »Pravda«. Tik pred Titovim obiskom v Moskvi ga je Hruščev naredil za zunanjega ministra. Določen je bil, da vodi hruščevsko milo zunanjo politiko in zaziblje zunanji svet v sanje, da se zmucenemu človeštvu vendarle obljublja doba miru. Šepilov je bil strokovnjak za zadeve Srednjega Vzhoda, ni pa dovolj poznal ostalega sveta. Povečal je vpliv Sovjetske zveze na Srednjem Vzhodu, Egiptu, Siriji in Jemenu je pošiljal orožje, dosegel je zaprtje Sueškega prekopu in izgon Angležev ter Francozov iz arabskih držav in Orienta. Njegovo delo pa je bilo preveč očitno. Zato so se vznemirili številni arabski voditelji, ki se boje za svojo oblast, če bi na Srednjem Vzhodu zavladal komunizem. Tudi Zahod je postal pozoren. Zganila se je predvsem Amerika. Eisenhower je zaosnoval novo politiko za Srednji Vzhod, ki naj prepreči komunistično pronicanje in nudi arabskim državam gospodarsko ter vojaško pomoč. Tudi do podložniških držav je bila politika, ki sta jo vodila Hruščev in Šepilov, po mnenju stalinovcev preveč popustljiva in je povzročila upor na Poljskem ter Madžarskem.

Trenja v Kremlju

Vse to je povzročilo notranja trenja v Kremlju. Stalinovci, ki jih vodi Molotov, so, verjetno ob podpori vojaških krogov, očitali Hruščevu, da je povzročil krizo komunizma ter ponovno združitev Zahoda, katerega zavezništvo je zašlo v krizo med dogodki na Srednjem Vzhodu. Molotov je zahteval spremembo zunanje politike, Malenkov pa hoče prodreti s svojimi zahtevami po spremembi v vrhovnem partijskem in državnem vodstvu. Prva zahteva je že zmagala. Novi zunanji minister je postal Andrej Gromiko.

Kdo je Gromiko?

Gromiko je naš stari znanec. Kopal se je v milosti pri Stalinu in njegovem dolgoletnem zunanjem ministru Molotovu. Izšel je iz njune šole in je tudi zadnje čase nasprotoval Hruščevu. Znan je kot mrk poklicni diplomat, ki se nikoli ne smeji. Politike nasmeškov bo torej konec. V Varnostnem svetu je 26 krat vložil veto in je znan pod vzdevkom »gospod njeta«. Zelo dobro pozna zahodne razmere. Sicer nima lastnih novih političnih zamisli, pač pa bo zvesto in spretno vodil politiko, ki jo bodo določali njegovi gospodarji v Kremlju. Uporabljal bo pest v odnosih Moskve s podložniškimi državami, zlasti s Poljsko

in Madžarsko, ki se jima ne obeta nič dobrega. V odnosih do Zahoda bo hladna, nemško zedinjenje bo dovolil le, če se zboljševizira tudi Zahodna Nemčija. Do Arabcev bo prijazen, Amerikancem pa bo grozil, naj ne posegajo preveč v zadeve Srednjega Vzhoda.

Bodoča politika Kremlja

Po mnenju zahodnih, zlasti ameriških opazovalcev lahko pričakujemo, da bo Kremlj z imenovanjem Gromika za zunanjega ministra uvedel novostalinovstvo v sovjetsko zunanjo politiko. Vračamo se v nekoliko spremenjene stare čase, ko je gospodoval v Kremlju Stalin, ki ga je označil Hruščev za zločince. Mo-

skva bo v kakšnih malenkostih popuščala, nadaljevala pa bo ostro politiko za uničenje nekomunističnih držav in za uvedbo stroge discipline v sovjetskem cesarstvu, to je v podložniških državah. Zahod bo ojačil svojo budnost. Zavesa se bo spustila spet globlje med Zahod in Vzhod, za njo pa bo telo nezadovoljstva, ki so ga odkrili dogodki na Poljskem in Madžarskem. Bo približala ta politika mir ali povečala nevarnost vojne? Na to vprašanje žal spričo kremelske zagonetnosti ne more nihče na Zahodu odgovoriti. Odgovor bo prinesla le bodočnost. Zapisan je v večni knjigi zgodovine, v načrtih Njega, ki vodi usodo narodov po njihovem zaslužku ali po njihovi krivdi.

Zahodni posveti

Po vojni v Egiptu se je zahodna enotnost nekoliko zrahljala. Od takrat se je že marsikaj zgodilo. Eden je odstopil, Amerika je podprla Francijo pri Združenih narodih v alžirski zadevi in stare zamere so se umaknile spoznanju, da mora biti zahodni svet enoten, če želi ohraniti svojo svobodo in demokracijo spričo ogromne vojaške moči Sovjetske zveze. A to še ni dovolj. Zahod se mora sporazumeti o skupni politiki do Srednjega Vzhoda, afriško-azijskega bloka, nemške združitve, evropske varnosti, razorožitve in drugih perečih zadev. Zlasti pa si mora biti na jasnem, kaj bo storil spričo dosedanjih in verjetnih bodočih sprememb v Sovjetski zvezi. Vsa ta vprašanja bo treba čimprej razčleniti in najti skupno politiko, da jih bo Zahod enotno obravnaval s Sov-

jeti. Prav zato bodo imeli zahodni državniki v kratkem važne posvete. Predsednik francoske vlade Mollet se bo prav te dni sestal z ameriškim preds. Eisenhowerjem v Washingtonu, pozneje pa se bosta sestala na Bermudih še predsednik Eisenhower in predsednik britanske vlade Mac Millan. Zanimivo je, da se ne bodo sestali vsi trije skupaj, ampak ločeno. V tem vidijo nekateri znak, da bo Amerika v bodoče sicer tesno sodelovala z Veliko Britanijo in Francijo, a le na dvostranski osnovi in ne več v obliki »treh velikih«, kot doslej. Zdi se, da hoče s tem bolj uveljaviti lastno politiko.

Ker se bližajo volitve v Zahodni Nemčiji, kjer bo glavni predmet volilne propagande zedinjenje, je tudi to vprašanje stopilo v ospredje. Prejšnje dni se je mudil na obisku

DR. VERIDICUS:

3

Ob trinajesti obletnici dogodkov v Cerknem

Po približno eni uri besnega nemškega streljanja so se partizani končno znašli. Z grica Čeplez so pričeli streljati z minometalcem v vas. Nemci so poropali še nekaj blaga, pobrali partizanske konje in krog 9. ure odšli iz Cerknega proti Želenu. Po njihovem odhodu so se partizani vrnili v vas.

Tu je vladala groza. Vsi so se zgrazali nad strašnim zločinom. Domačini so prenesli trupla na pokopališče in naredili krste, v katere so postavili poleg trupel stekleničice z imenom vsakega padlega. Kaplan g. Piščane je vodil pogreb, blagoslovil trupla in nato molil na grobu skupno z ljudstvom za »partizane, ki so v tej borbi padli...«

Vest o tem množičnem pokolu je pretresla vso Primorsko. Tudi kdor ni odobral OF, je obsojal nemško okrutnost. Prelita je bila slovenska kri po tujčevi roki na nečloveški način. Zato je bil v živo zadet ves slovenski narod.

BRATOMORNI POKOL CERKLJANSKE PETNAJSTORICE

Po pokolu nesrečnih žrtev se je Cerkno pogreznilo v grobno tišino. Sreča vseh, ki se niso še opomogla od prestane groze, se medlela kot v pričakovanju nekega novega gorja, neznanega, a silno bolečnega. Vržena je bila beseda o izdajstvu in o maščevanju, ki bo prišlo.

Kako je prišlo do vdora Nemcev v Cerkno? Je veljal napad partijski šoli? Jeli kdo izdal to šolo Nemcem? Jeli kdo pripeljal Nemce v vas?

Vsek trezno misleči človek je takoj slu-

til resnico: napad na Cerkno je spadal v sestav nemške januarske ofenzive; običajna »očistka« je zavzela zaradi paničnega bega učencev partijske šole tako tragičen obseg. Tej stvarni ugotovitvi je pa z logično nujnostjo moral slediti naslednji zaključek: OF sili slovenski narod v oboroženo borbo, ne nudi mu pa niti modrega vodstva niti ne primerne zaščite; partijski obrambni sistemi niso zmogni črtiti življenja niti svojim izbranim silam, kot so bili učenci oficirske in partijske šole.

Te strašne zgodovinske obsodbe, podpisane s krvjo sedemdesetih padlih, pa ni hotela sprejeti komunistična partija, voditeljica OF. Treba je bilo naprti odgovornost za poraz nekemu drugemu. Toda komu? Beli gardi! Pa saj na Primorskem tedaj ni bilo niti četnikov, niti domobrancev in sam naziv »bela garda« je bil tedaj le nek abstrakten pojem, ki je visel v zraku kot nekako strašilo, brez vsebine, brez obraza. Partizani in terenci so sicer že pričeli rabiti izraze »bela garda«, »plava garda«, ne da bi znali pojasniti, kaj je to. In ta skrivnostna »bela garda« se je zdaj utelesila v Cerknem ter »pokazala svoj izdajalski obraz...«

Na svečnico 1944 zvečer je vkorakal v Cerkno oddelek VOS-a iz Sebelja. Vodil ga je komandant Maks Perc, organizator in načelnik obveščevalne službe za Primorsko, po rodu ljubljčanec. Oddelek VOS-a, katerega so sestavljali tujci, na pr. neki Mavrič iz Sv. Lucije, krepak fant iz Stomaža itd., je stopal od hiše do hiše in pobiral nesrečne žrtve, zaznamovanje na spisku črne liste. Aretirali so petnajst oseb: oba kaplana gg. Lada Piščanca in Ludvika Slugo; učiteljico Pavlo Paa; trgovca Franca Rojca in Josipa Bavečona; šivilji Pavlo Sedej in Angelo Eržen; kmeta Antona Mlakarja, zidarja Janeza Ambrožiča; čevljarja Rudolfa Bogataja, mesarja

v Združenih državah voditelj socialnodemokratske opozicije Ollenhauer, ki je želel pojasniti Amerikancem svojo zamisel o nemški nevtralnosti, maja pa pride v Washington na obisk kancler Adenauer. Če drži, da bo Moskva poostri-la svojo politiko do Zahoda, se bo izkazalo, da ima spet bolj prav Adenauer, ki ni zaupal Sovjetem niti v dobi tako imenovanega ženevskega duha. On se zavzema za tesno sodelovanje Zahodne Nemčije v okviru Atlantske zveze ter združene Evrope, odnosno njenih prvih skupnih ustanov.

Narodni komunizem

Marksizem je takoj, ko se je hotel uveljaviti v praktičnem življenju, razdelil svoje zagovornike v dva tabora, socialističnega in komunističnega. Prvi je hotel in hoče uvesti marksizem na miren način, drugi pa hoče nasilno preobrniti ves družabni red in uvesti kolektivizem in diktaturo proletariata.

Zadnje čase se je pojavil razkroj v komunizmu samem. Komunizem ne spreminja svojega značaja, pri njegovem sedanjem razkroju gre le za podrejenost ali nepodrejenost Moskvi. Pojavil se je tako zvani narodni komunizem, o katerem pred leti ni bilo mogoče niti sanjati.

Katoličani ne morejo in ne smejo ne odobravati ne sodelovati z marksizmom v kateri koli obliki se javlja, ker je marksizem v popolnem nasprotju s krščanstvom. Ne smejo z njim sodelovati in mu pomagati ne pri propagandi ne pri delu, še manj pri širjenju njenega vpliva, pa naj kaže svoj obraz še tako po-božen in pošten. V tem morajo biti katoličani zelo pazljivi, ker zna loviti na limanice vseh vrst, le da vpreže lahkoverneže v svoj voz.

(Iz španskega kat. tednika »Ecclesia«)

Alberta Kavčiča, hišnico Karlino Zorcut, kmetico Katarino Mezek, zgledno dekle iz Zakriža, ki je imela tisto leto vstopiti v samostan, Malko Purgar, kmeta Filipa Bevka.

Da ni šlo za dejanske krivce, temveč le za petnajst zadostilnih žrtev, nam jasno priča sama aretacija. Nekoga, ki je bil zaznamovan na črni listi, slučajno pa ni bil doma so pozneje pustili na miru; nekdo drug ni hotel oditi z njimi — ostal je živ; sestra pesnika Lada Piščanca, Marta, je bila težko bolna v postelji, zato je niso mogli odvesti — odpeljali so prijateljico Malko Purgar, ki ji je stregla in ki se je bila prostovoljno ponudila, da gre z njimi namesto bolnice.

Žrtve so odpeljali na Cerkljanski vrh. Z njimi so postopali izredno surovo. Na kratko so jih zaslislali, zlasti oba gg. kaplana, a ker so ti zanikali vsako krivdo, so jih brutalno prisilili k molku. Drugega dne 3. febr. 1955, krog 7 ure zvečer, so jih brez vsake formalne razprave postrelili v dveh skupinah... Cerkljani so slišali z vrhov besno streljanje. Vztrepetali so ob misli, da spet prihajajo Nemci. A to so bili komunistični strelci, ki so prebadali srca kaplana Ladislava, kaplana Ludvika, nedolžni mučenici Malki in ostalim žrtvam...

Več dni ni v Cerknem nihče vedel, kaj je z odpeljanci. Dekan g. Ivan Kunšič, betezni starček, ki je one dni mogel le sedé obhajati svoje vernike, je na nedeljo 6. febr. pri veliki maši izjavil: »Naprosil sem oblasti, naj le preiščejo slučaj, da bodo uvideli njihovo nedolžnost in jih izpustili. Obljubili so mi. Sam ne morem opravljati zaradi starosti duhovniških dolžnosti... Tako so mu obljubljali, ko so jih bili že postrelili. Ko je zvedel za njihovo justifikacijo, se je razjokal kot otrok in kar ni mogel najti primernejših besedi, da

(Nadaljevanje)

Čisti žrtvi - svetel spomin

Žalna proslava ob dvajsetletnici smrti skladatelja Lojzeta Bratuža je pokazala, kako živ je še med našim ljudstvom spomin na to čisto žrtev. Ob tem večeru smo vsi čutili, da za velike in idealne ljudi, kakor je bil Lojze Bratuž, smrti ni, da oni večno živijo med nami in da jih čas nikdar ne bo izbrisal iz spomina.

Tiho in zbrano je občinstvo sledilo s toliko ljubeznijo pripravljeni žalni proslavi. Bila je potrebna, zelo potrebna, kakor je izjavil sam predavatelj, ko je videl pred seboj zbrano tako številno občinstvo iz mesta in podeželja.

»Da bi se današnja mladina, v kateri je skoro zamrl čut poštrevnosti, ob tem svetlem zgledu pokojnega Lojzeta Bratuža, navdušila za vzvišene ideale, za katere je on živel in umrl.« Tako je v svojem uvodu poudaril tajnik SKPD, gospod Komac Maks, in te besede so nam bolj kot kdaj koli odmevale v duši po končani proslavi.

V temeljito pripravljenem spomin-skem govoru g. dr. Teofila Simčiča smo znova doživljali in doumevali vso nesebično ljubezen in poštrevnost, brezmejni idealizem, a tudi pretresljivo tragiko tako zgodaj umrlega umetnika. Kaj vse je zmogla njegova velika ljubezen do naroda in do slovenske pesmi! V tej ljubezni je zorel in dozorel v mučenika, ki ga slovenska zemlja ne bo nikdar pozabila.

Ko je tiho in ubrano zadonela po dvorani pesem »Tožba umirajočega« je vse ganilo do srca. Z globokim občutkom jo je zapel moški zbor SKPD pod vodstvom prof. Mirka Fileja. V njej je bilo toliko lepote in toliko nedopovedljive tragike, da smo vsi kot eno srce sočustvovali z na smrt obsojenim in z njegovimi najdražjimi.

Zenski zbor SKPD nam je nato zapel »Med grobovi«, nakar so pod vodstvom Elvire Chiabai ljubko in pristrčno nastopili otroci in se tako tudi oni oddolžili spominu velikega ljubitelja mladine z dvema nabožni-

ma pesmima. Nastopil je še oktet »Planika« pod vodstvom g. Franca Valentiniča z lepima skladbama. Kaj pa delajo ptički in Dobil sem pisemce. Žalno proslavo je zaključil s tremi pesmimi podgorski moški zbor pod vodstvom učitelja g. Ivana Bolčina in s sodelovanjem solista g. Kodermaca. Nobena pesem bi na tem večeru ne bila bolj na mestu kakor »Lojzetova« pesem Kraguljčki, ki so jo fantje pred dvajsetimi leti zapeli svojemu umirajočemu učitelju pod okni goriske bolnice. To pesem so nam podgorski fantje kot zadnjo zapeli in povedala nam je še vse ono, kar se ta večer z besedami ni dalo povedati, temveč je bilo mogoče le občutiti.

Žalna proslava za pokojnim Loj-

zetom Bratužem je izvenela v duhu velike, vse odpuščajoče ljubezni, saj nam je bil on sam v tem prelepem zgled, izvenela je kot dolžna zahvala velikemu sinu našega naroda in še kot svetel opomin nam vsem, da bi v delu za Boga in za slovenski narod nikdar ne omagali.

Najlepše pa se je spominu Lojzeta Bratuža oddolžila njegova žena gospa Ljubka Šorli-Bratuževa, z biblijsko izdajo svojega »Venca spominčič možu na grob«. To je najpristnejša izpoved gorke ljubezni ljubljenu drugu. V slov. slovstvu ni še noben soproj dobil takega šopka od svoje žene ne v življenju ne v smrti. Tudi v tujih slovstvih bomo težko našli podobne bisere.

Da bo ostal spomin na Lojzeta Bratuža med nami še bolj živ in svetel je sklenil odbor SKPD, da bo mešani zbor tega društva od te obletnice dalje nosil ime »Mešani zbor Lojze Bratuž SKPD - Gorica«.

Komunisti v Dolini izdali imena svojih volivcev

- Dolinski župan pred sodiščem -

V dolinski občini se je zgodilo nekaj neverjetnega. Komunisti so pobrali podpise svojih volivcev in simpatizerjev ter vse podpise izročili dolinskemu županu. Vseh lastnoročnih podpisov je točno 1.136. Prava komedija in obenem tragedija! Danes samo malo razlage in koristnih zaključkov:

Dolinski župan Lovriha je 23. oktobra 1956 javno v dolinski župni cerkvi govoril in postavljal svoje zahteve ob nekem pogrebu. Zato so ga krajevni orožniki prijavili sodišču in kazenski proces se bo v najkrajšem času vršil. Zato so komunisti vse občine ustanovili odbor solidarnosti za tovariša Lovriha in že pred tedni objavili v »Delu« veliko odprto pismo na dolinskega župana, ki da naj proces za vsako ceno ustavi. Pod to prošnjo so nato zbrali 1.136 podpisov iz vseh vasi: Mačkovič, Dolina, Boljunec, Boršt in Riemanje. V »Delu« so celo objavili, koliko podpisov je bilo zbranih v vsaki posamezni vasi. Vse te podpise s skupno ponižno prošnjo so na trinajstih polah izročili dolinskemu županu. O pismu moramo reči, da je prav lepo sestavljeno, resnično prava prošnja, kar je za komunistične navade nekaj zelo izrednega.

To je zgodovina, kako je prišlo 1.136 podpisov v roke »klerikalnemu« kakor imenuje »Delo« vse tiste, ki niso bili zadovoljni z milim odlomkom tržaškega prefekta, ki je dolinskega župana za njegovo grdo obnašanje v cerkvi odstavil za en mesec od službe za državnega uradnika (»Delo« z dne 15. 12. 1956). Nočemo danes razlagati, na kakšen način je prišlo do podpisov v mnogih hišah niti kateri zgrajeni partiji so podpise pobirali. Ugotoviti hočemo samo sledeče:

1. Če tudi bi odbor solidarnosti za tov. Lovriha zbral na deset tisoč podpisov iz vsega Tržaškega ozemlja, procesa ne bi mogel nihče ustaviti, najmanj pa dolinski župan, ki ni vložil sodbne na sodišču. Edini, ki bi mogoče kaj uspel, bi bil Lovriha sam, če bi se par ur po brutalnem nastopu v cerkvi opravičil na raznih merodajnih mestih. Tega pa ni storil, ampak postal v boj zase svoje partije, filokomuniste in krajevne simpatizerje.

2. Kominformisti so v dolinski občini na volitvah 1953 dobili skupno 1.167 glasov. Sedaj so zbrali 1.136 podpisov, torej prezanimiva slika in javno izdajstvo vseh rdečih somišljenikov! Verjetno ga je malo

kakšen odbor rdeče solidarnosti na tem svetu tako polomil kakor prav odbor za tov. Lovriha! Seveda so ti lastnoročni podpisi zanimivi samo za Brežane, kjer se ljudje med seboj poznajo.

3. Največja sramota pade na podpisnike v Dolini sami, kjer so podpise pobirali prav tiste dni, ko je župan Lovriha storil nov javni škandal, za katerega je v enem dnevu zvedela vsa vas. Javno v gostilni je z izvalnimi besedami napadel krajevne orožnike, ki so zato vložili na sodišču še drugo prijavo. Tako ima sedaj dolinski župan pred seboj dva procesa in zraven še tekočo pogojno kazen zaradi pretepa z neko žensko. Vse to njegovi rojaki dobro vedo in kljub temu podpisujejo naivno prošnjo za njega! (Tu bi lahko odprli poglavje, na kakšen način se danes komunisti dobivajo lastnoročne podpise za svoje zgubljene akcije).

Ob zaključku lista smo dobili vest iz Trsta, da se je proces proti dolinskemu županu vršil v sredo 20. februarja. Župan Lovriha je obsojen na mesec dni zapora; poleg tega mora prestatiti še prejšnjo pogojno kazen. Obsojenec lahko vloži priziv na višje sodišče.

Javno vprašanje vsem prijateljem „Kat. glasa“ v dolinski občini

V vsej dolinski občini imamo v petih župnijah okrog 250 naročnikov in bralcev »Kat. glasa«. Te naše prijatelje javno vprašamo, kaj naj naredimo s temi stotinami podpisov? Ali jih hočete vse poznati? Ali jih naj objavimo na posebni prilogi v našem časopisu? Prav sedaj je prilika za masovno ozdravitev od te kronične bolezni podpisovanja komunističnih resolucij, protestov in hinavskih prošenj. Povejte, pišite nam, kaj naj napravimo s temi podpisi, ki so deset let po končani rdeči strahovladni prava sramota ali vsaj zelo slabo spričevalo za vse, ki so svoje podpise dali!

»Delo«, ki zagovarja svojega komunističnega župana v Dolini, kratko svetujemo, naj piše o dolinski aferi samo resnico, sicer bomo porabili tiskovni zakon in bo treba kar naprej objavljati popravke; en popravek o tej zadevi je »Delo« že moralo objaviti!

tudi znana in vendar mi knjižica ugaia in celo mislim, da jo bodo naši ljudje z veseljem sprejeli, saj Lurd je drag vsakemu vernemu Marijinemu častilec. Poslanstvo Lurda je že 20 let vedno isto: molitev in pokora ter čudežna Marijina pomoč. Prav zato, ker je Lurd resnični mejnik v zgodovini človeštva, mi je vsaka novica iz Lurda mila in draga. Tudi skromno, pomirno in toplo pisano knjižico o Lurdu z veseljem sprejemam in priporočam: SPREJMI TUDI VI! (Cena 50 lir).

Prijatelj knjižice

Glasbeno literarni večer

Uspehu pred štirinajstimi dnevi v Gorici sme Slovenski kulturni klub v Trstu šteti sobotni glasbeno literarni večer. Tokrat sta nastopila nova mlada sodelavca Saša Rudolf in Marij Mayer. Prva je nastopila Evica Žnidaršič in prebrala svojo novost Ukročena trmoglavka. Orisala je zgodbo dveh mladih duš, ki sta si sicer notranje predani, a ju neskladnost značajej loči. Trma, ki ju loči na zabavi, ju slednjič

VPRAŠUJETE — ODGOVARJAMO

Zelo bi želel imeti izvod sv. pisma nove zaveze v slovenskem jeziku. Kam naj se obrnem? Če mogoče, bi rad imel tudi stari zakon.

Begunec

Trenutno imamo na trgu dvojce izdanje v slovenskega prevoda sv. pisma nove zaveze, in sicer ono, ki so ga oskrbele sestre sv. Pavla. Je to majhna žepna izdaja ter obsega evangelije in Apostolska dela. Drugo je natisnila Mohorjeva družba v Celovcu v dveh delih. Prvi obsega prav tako evangelije in Apostolska dela, drugi del pa apostolske liste in Skrivno razodetje. Izdajo sester pavlink dobite povsod pri njihovih razprodajalnih v Trstu, Gorici in tudi drugod po Italiji. Ono iz Celovca pa morete naročiti pri Katol. knjigarni v Gorici, oziroma v knjigarni Fortunato v Trstu ali pa naravnost pri Mohorjevi v Celovcu. Sv. pisma stare zaveze pa sedaj ni dobiti na prostem trgu, ker je že dolgo, odkar je zadnjič izšlo v celoti. Dobi se prevod psalmov. Tudi tega je izdala Mohorjeva v Celovcu in sicer v knjigi Cerkvena poezija v lepem prevodu Jožeta Vovka.

»LJUDSKA ROBA«

V ljubljanskem radiu slišim neprestano ponavljati besedo »ljudska«. N. pr. ljudska armada, ljudska milica, ljudska volja itd. Kakšen pomen ima ta izraz v resnici in kaj hočejo z njo izraziti onstran železne zaveze?

Korošec

Pridevnik »ljudska« prihaja od besede »ljudstvo«, zato nam pomeni vse ono, kar spada k ljudstvu, kar je njegova last. Namreč last preprostega ljudstva, najširših množic in ne samo nekaterikov. Tako n. pr. bi bila ljudska pesmarica ona, ki vsebuje pesmi, ki so splošno med ljudstvom znane in jih ljudske množice pejejo; ljudska umetnost pa ona, v kateri najbolj prihaja do izraza umetniški okus preprostih ljudi itd.

To lepo besedo so pa komunisti izrabili, kot toliko drugih, in iz nje napravili udarno krilatico v čisu revolucije. Sami sebe so proglasili za »ljudsko oblast«, to je za edino oblast, ki izvira iz ljudstva. Iz tega so potem izvajali, da vse, kar izvira iz njih oblasti, je »ljudska«. Tako je nastala ljudska demokracija, armada, milica, sodišča itd. Zato nam danes pridevek ljudski v izrazoslovju komunistov onstran in tostran železne zaveze pomeni isto kot »komunistične«.

Spomini na repatico

Takrat so nam zvezdoslovci napovedali, da se bo naša zemlja srečala z zvezdo repatico, ki so jo imenovali »Halleyev komet« in da nas bo celo njen rep oplazil ob tem srečanju.

Med ljudmi je nastala seveda boječa negotovost in ugibanje, kaj se nam bo tedaj zgodilo.

Kdor je vedel, da je komet nebesno telo še v plinasto-tekočem stanju, gostejši v jedru a zelo redek v repu in velik pohajae po vesmiru, je lahko z gotovostjo računal, da pri tem srečanju ne bo nič hudega — razven če bi tisti plini bili res strupeni za človeški organizem, kar pa je bilo zelo malo verjetno.

Pisec teh spominov je bil takrat že zrel mož in je hotel bolj natančno opazovati pojave tega srečanja z lepo repatico, ki smo jo v jasnih nočeh občudovali na nebesnem oboku. Pa bolj ko se je bližala noč srečanja tem nerazločnejši so postajali kometovi obrisi. Bil je namreč naši zemlji že preblizu.

V »sodni« noči mnogo ljudi tudi po deželi ni šlo k počitku, pisce pa je lepo zlezel v zvonik župne cerkve in se je ob zvonovih ogledoval na vse strani obzorja. — Ničesar nenavadnega ni bilo opaziti, niti napovedanih gostih utrinkov, niti kakih drugih s človeškimi čuti dosegljivih znakov: vonja ali večje toplote. Bila je čisto navadna pomladna noč. Res smo se tisto noč peljali skozi repatični rep in je on preko naše zemlje divjal v drugo stran vesmira, a zemlja vsled tega ni bila nič oškodovana. Čez 4 leta je nato izbruhnila prva svetovna vojna, pa je bila repatica tudi pri tem popolnoma nedolžna.

Poročilo in zahvala

Mesec januar, mesec za naš katoliški tisk, je minil. V zadnji številki smo dali poročilo o anketi in odgovorih na razna vprašanja, danes pa prinašamo poročilo o ostalem.

Najprej se iz srca zahvalujemo vsem dobrim ljudem, ki so za naš tisk molili. V poročilih iz raznih krajev je omenjena na prvem mestu molitev. Po molitvi pa prihaja božji blagoslov in v duše vernikov zavest, da je katoliški tisk veliko orodje za širjenje božjega kraljestva med nami.

Zahvaljujemo se našima prevz. gg. nadpastirjema, ki sta s svojo besedo list podprla, saj se globoko zavedamo, da je le v povezanosti s hierarhijo prava povezanost s Cerkvijo. Zahvaljujemo se jima tudi za jasne idejne smernice, ki sta jih v zvezi s sv. očetom dala listu v teh zmedenih časih.

Zahvaljujemo se naši duhovščini na Tržaškem in Goriskem, ki je mnogo naredila, da je tiskovna nedelja dobro izpadla in je število naročnikov porastlo. Katoliški tisk je izredno važno dušnopastirsko sredstvo in duhovnik, ki bi to sredstvo zanemarjal, bi pred Bogom imel veliko odgovornost.

Vsem našim vernikom pa se iz srca zahvalujemo še posebej za ljubezen, ki so jo pokazali do »Katoliškega glasa«. Bog naj jim stotero povrne.

Materialni prispevek za katol. tisk pa je razviden iz naslednjih podatkov, ki jih objavljamo po duhovnijah. Nekateri č. gg. nam prispevkov niso še poslali. Če jih dobimo, jih bomo objavili pozneje.

GORIŠKA NADŠKOFIJA

GORICA:

Stolnica	Lir 44.200
Sv. Ignacij	17.785
Sv. Ivan	10.769
Placuta	3.000
Kulturni večer	26.650
Alojzijevisčniki	1.475
Devin	2.000
Dobrodo	13.500
Dol	1.000
Gabrje-Vrh	—
Jamlje	1009
Jazbine	627
Mavhinje	5.000
Mirnik	5.000
Nabrežina	3.500
Pevma	—
Podgora	5.590
Rupa	5.000
Sovodnje	3.297
Sempolaj	1.500
Štmaver	—
Štandrež	6.400
Števerjan	3.500
Zgonik	1.000

TRŽASKA ŠKOFIJA

TRST

Novi Sv. Anton	Lir 22.600
Sv. Ivan	15.000
Rojan	11.600
Škedenj	11.000
Barkovlje	5.000
Sv. Ana	—
Salezijanci	1.835
Sv. Jakob	—
Sv. Vincencij	650
Žavlj	750
Marijina družba - Trst	10.000
Bazovica	5.000
Boljunec	—
Boršt	1.500
Dolina	5.500
Katinara	—
Kontovel	1.500
Mačkovičje	1.000
Opčine	5.000
Prosek	—
Repentabor	—
Riemanje	—
Sv. Križ	9.750
Štramar	—
Trebb	—

Ljubka Šorli, Venec spominčič možu na grob

Se predno sem sam prebral letošnji koledar celovško-goriške Mohorjeve družbe, me je neka oseba, ki pa ni študirana, opozorila na najlepši biser v njem, na Venec spominčič Ljubke Šorlijeve. Oseba je bila iz Jugoslavije in je koledar le slučajno dobila v roke pri sorodnikih na tej strani. Ko sem potem venec sonetov sam prebral, sem jih moral pritrditi, da je to res poezija, ki prihaja od srca in gre h srcu, da je vsestranska mojstrovina, oblikovno in vsebinsko.

Za dvajsetletnico smrti svojega moža se je gospa Ljubka oddolila in Venec ponatisnila v bibliofilski izdaji ter v tri sto numeriranih izvodih, od katerih 270 v prodaji. Uvod je napisal dr. A. Kacin, osební prijatelj pokojnega Lojzeta Bratuža in sodelavec iz onih dni trpljenja pod fašizmom, z vinjetami pa je knjigo okrasil Maks Komac, drug prijatelj pokojnega Lojzeta. Tiskala jo je tiskarna Budin v Gorici. Če presojam knjigo po njeni vse-

bini in opremi, tiskarski kot drugi, moram reči, da je to za naše razmere unicum. Res najlepši spomenik pokojnemu Lojzetu Bratužu, ki so mu ga postavili njegova soproga ter njegovi prijatelji. Zato se moram le poveseliti tega knjižnega daru z željo, da bi ljubitelji lepe knjige segli po tej izredni knjigi in bi je kmalu zmanjkalo. Dobi se jo na upravi »Kat. glasa«, v tiskarni ter v Katol. knjigarni. H.K.

Knjižica »Lurd«

Le kaj bo iz tega! Naš duhovnik kar po vrsti vsako nedeljo priporoča nove knjige, zbornike, revije in sedaj še nekakšne nove knjižice! Sicer pa me veseli, da smo se le začeli gibati! — Tako približno bi lahko slišal zadnjo nedeljo pred neko tržaško cerkvijo, ko sta se srečali stari znanci in po lepi navadi presojali najnovejše dogodke...

Torej knjižica »Lurda« leži na moji mizi. Zunanja oblika je pomladno lepa in izredno prikupna. Vsebinska pa ni nič novega, ker pač pokora in molitev tudi ni nič novega. Zgodovina lurskih dogodkov je

Obnova šolskih poslopij

Ministrstvo za javna dela je določilo goriski občini vsoto 200 milijonov lir za popravilo šolskih poslopij v naši pokrajini.

En milijon in 200 tisoč lir bodo porabili za ureditev in opremo šole v Skriljevem, 2 milijona lir za ureditev in opremo šole v Mirniku, 23 milijonov lir za opremo šol v Gorici. Za slovenska šolska poslopja bodo uporabili od te vsote 6 milijonov 850 tisoč lir. Za otroška vrta v Rupih in Dobrodo so določili 1 milijon 650 tisoč lir, odnosno 2 milijona lir.

Podpisana se najtopleje zahvaljujem S.K.P.D. v Gorici za prelepo spominsko proslavo, ki jo je priredilo v spomin mojega moža, pokojnega Lojzeta Bratuža, ob 20. obletnici njegove smrti.

Ne bom naštevala imen, preveč bi jih bilo. Zato naj gre s tega mesta najsrčnejša zahvala vsem, ki so kakor koli sodelovali pri tem nepozabnem večeru. Njih topla beseda in občutena pesem ni bila samo izraz velikega spoštovanja in ljubezni do pokojnega, marveč je iz nje odsevala tudi živo navdušenje za isto sveto stvar, za katero je on dal svoje življenje.

S.K.P.D. najiskrenejša zahvala tudi za sv. mašo, ki jo je po njegovem namenu opravil č. g. Mirko Filej v cerkvi sv. Ivana, kakor tudi za prekrasni šopek cvetja!

Gorica, 20. februarja 1957.

LJUBKA ŠORLI-BRATUŽ

Prehodni bloki

Ker je čez blok pri Rdeči hiši, posebno v večernih urah velik naval, so obmejne oblasti sporazumno sklenile, da bodo podaljšali urnik pri prehodih II. kategorije v Solkanu in v Šempetru. S 1. marcem bo stopil v veljavo novi urnik in sicer bodo ta dva bloka zapirali zvečer ob delavnikih ob 21. uri, ob sobotah in nedeljah pa ob 22h. Ta urnik velja samo za lastnike propustnic, ne pa za dvolastnike, ki se morajo še vedno držati dosedanjih določil.

Vse je rešeno!

V torek je bila seja občinskega sveta v Gorici. Pri načelnih izjavah zastopnikov posameznih skupin se je oglasil k besedi tudi dr. Sfiligoy. Izgovoril je kratek pozdravni stavek v slovenščini. Tedaj se je med svetovalci in občinstvom dvignil hrup, da se je stresla zborovalna dvorana. No, dr. Sfiligoy je kljub temu končal svoje slovenske besede.

S krikom in vikom so se torej spet enkrat reševala občinska vprašanja. Sedaj je vse rešeno! Gospodarske težave, prosti pas, primanjkljaj v proračunu in sploh vse. Sicer pa te stvari morda sploh niso važne. Važno je, da noben Slovenec v občinski dvorani ne izpregovori v svojem materinem jeziku. Res da živimo v demo-

potekel. Pri slovesni maši je odlično pel latinsko mašo domači moški zbor, sestavljen po večini iz mladih fantov, pod vodstvom našega vaščana pianista Gabrijela Devetaka. Popoldansko sonce je privabilo v našo vas mnogo Goričanov, da vidijo, če je sv. Valentin prinesel ključ od korenin, seveda pa tudi, da pokusijo vince naših vinogradov. Prepričali so se lahko, da je dobro.

Vrh Sv. Mihaela

V nedeljo 17. je v Bogu zaspal v 71. letu starosti Cotič Ivan, zvesti naročnik »Kat. glasa«, znan pri domačinih kot nune Nute Markotinov.

Preživel je oba svetovna požara in stanovsko delo, ki ga je v preveliki meri vestno opravljal, ga je precej izmoglalo. Živel je bolj osamljeno in malokdo je vedel za njegove križe in težave. Zadnja leta je prejemal skromno pokojnino, s katero se je mogel preživljati.

Kot katoličan je vestno izvrševal svoje dolžnosti in je do zadnjih trenutkov svojega življenja vdano prenašal bolečine. Ko se mu je po prevozu v bolnico zdravstveno stanje iz dneva v dan slabšalo, si je začel vrniti se pod domači krov. Sedaj ga pokriva kraška gruda. Bog mu bodi dober plačnik.

Slovensko katoliško prosvetno društvo v Gorici

VABI NA

PETI KULTURNI VEČER

POSVEČEN SPOMINU ANTONA TOMAŽA LINHARTA, PRVEGA SLOVENSKEGA DRAMATURGA OB NJEGOVI DVESTOLETNICI ROJSTVA. VRŠIL SE BO DNE 24. FEBRUARJA OB 16h V DOMU BREZMADEŽNE NA PLACUTI. GOVORIL BO PROF. JOZE PETERLIN.

Misijonar Karel Kerševan se vrača v Afriko

Nam dobro znani misijonar brat Karel Kerševan je sporočil iz Belgije, da odpotuje 25. februarja za letalom nazaj v Belgijski Kongo na svoje nekdanje misijonsko polje. Z njim potujeta še dva druga misijonarja.

Gospodu misijonarju želimo, da bi mu Bog ohranjal zdravje, da bi tako mogel še dolgo let delati v misijonih za božje kraljestvo na zemlji.

(Njegov naslov v misijonih je tale: Karel Kerševan C.M., Mission catholique ITIPO (Coquilhatville), prov. Equateur, Congo Belge, Afrique).

TRŽASKA MARIJINA DRUŽBA

priredi
v nedeljo 24. februarja
veseloigro

»J U R Č K I«

Začetek ob 5½ v ulici Risorta 3.

Sv. Križ

Kot smo že zadnjič kratko omenili, so se nam preteklo nedeljo v okviru 15. slovenskega večera predstavili domači cerkveni peveci s priljubljeno Vodopivčevno opereto Kovačev študent. Spevoigro je cer-

so, se igralci v svoje vloge vživeli in jih podali s precejšnjo samozvestjo in potrebno sproščenostjo. Njihovi doneči in polni glasovi so vili odorskimi kretnjami dovolj življenja, ki je s humorjem posebno v nadaljnjih dveh dejanjih stalno naraščalo. Posebno dobro sta se v svojih vlogah v II. in III. dejanju odrezala kovač in študent Janez, katerima se je očitno poznalo, da sta na odru morala že večkrat nastopiti. Isto bi mogli reči tudi o Meti, kovačevi ženi, ki ni za njima v ničemer

DRAMSKI ODSEK MARIJINE DRUŽBE V ROJANU

priredi v nedeljo 24. februarja
dve šaloigri:

DOBER ZASLUŽEK

in

GOSPA FIPS IN GDC. TIPS

Začetek ob 17.15.

Med odmoru srčolov!

Vabljeni!

zaostajala. Njen zvonki sopran poznamo sicer že iz cerkve, zato tudi na odru njen uspeh ni mogel izostati. — Precejšnjo dispozicijo za solo-petje smo odkrili tudi v pismošoi Žanu, ki bo pa svoje pevske zmožnosti moral še izoblikovati. Bila bi prava škoda, če bi svoj prijetni tenor zamenjal, saj je še izredno mlad. Nekoliko več paznje bo moral posvetiti tudi izgovorjavi, ki mnogokrat ni bila prav jasna.

Da je bil uspeh popolnejši so mnogo pripomogli tudi Janezovi — prijatelji — študentje in vsi ostali peveci, ki so v raznih dejanjih in zlasti ob zaključku nastopili v zboru ter — kot ostali igralci — želi navdušeno priznanje publike. Spevoigro bodo prihodnjo nedeljo ponovili.

V glavnih vlogah so nastopili:

Košuta Emil - Kovač, gospa Gizela Sed-

mak - kovačeva žena Meta, študent Janez - Glavič Karel in Cotič Sergij v vlogi pismošoi Žana.

Gospodu župniku in poštvalnim igralcem smo Križani iz srca hvaležni, saj so nam nudili res obilo razvedrila in prijetnega užitka polni nedeljski popoldan. Istočasno pa izražamo splošno željo, da bi sličnih nastopov bilo še mnogo, saj imajo naši cerkveni peveci po večini lepe glasove in bi prav lahko nastopili tudi s kakim koncertom na tržaškem radiu.

Bazovica

Preteklo nedeljo so številni gledalci spet do zadnjega kotička napolnili prosvetno dvorano. Tokrat so namreč prvič nastopili domači skavti in dokazali, da se tudi kulturno prav spretno uveljavljajo. Igrali so mladinski misterij Tarčizij-junak, zgodba iz prvih stoletij po Kr.

Najprej je zapel otroški pevski zbor pod vodstvom č. g. župnika Marijana Živca nekaj veselih narodnih pesmi. Takoj nato pa je sledila igra v režiji akademika Sandra Mužine. Priznati moramo, da nismo nič kaj posebne pričakovali od igralcev-novincev, a smo se pošteno zmotili. Skavtje so nas očarali. Tako prepričljivo so zaigrali, da smo jih vsi občudovali. Vsa dvorana je ihtela ob umiranju junaškega Tarčizija, ki ga je kruto umoril poganski deček Klodij. Vsi mladi igralci so doživeto podali svoje vloge, prav posebno pa Tarčizij (Karel Mezgec), Klodij (Bruno Hrovatin), Kurij (Drago Grgič) in Sebastijan (Sander Mužina).

Po igri je govoril starešina skavtov o pomenu skavtizma za mladino, nato pa so vrli dečki zapeli ob tabornem ognju še vrsto preplehli narodnih pesmi. Posebno je vžgal s svojim zvonkim glasom najmlajši skavt Grgič I.

V veselimi senci smo odšli od prireditve, v prepričanju, da taki organizaciji lahko zaupamo svoje otroke. Bazoviški skavtski družini iskreno čestitamo k uspehu!

lika koriera. Pokojna Marijana je ostala vdova komaj je povila prvega sina, mož je namreč padel v prvi vojni. Junaška krščanska mati ni obupala, ampak se je pogumno borila za vsakdanji kruh sebi in svojemu otroku. Še vesela je bila, ko je ta silil v semenišče. Skozi 12 let je hodila od hiše do hiše, od vasi do vasi, kupovala jajca in jih v košu nosila ob sobotah prodajat daleč v Čedad. Bog je blagoslovil njeno vero in požrtvovalnost in leta 1940 je imela edinega sinu duhovnika. Zaprstila je revno hišico v Črnem vrhu in šla za sinom v Topolovo, kjer si je znala prikupiti srca vseh, takó da ni bila samo »gospodova mama«, ampak mama vseh Topolovcev, ki so jo ljubili kakor sinovi.

Veličasten pogreb, rosne oči vseh pogrebcev, posebno pa Topolovcev; navzočnost vseh slovenskih sobratov naj bo v tolažbo preč. Marjoti, i ni poznal očeta in je sedaj ostal brez mame, katero je tako otroško ljubil. Vsi sobratje, vsa župnija in okolica so pokazali, da ni ostal sam: da vsi spoštujejo sina takó svete matere, katero je Bog poklical po plačilo za njeno globokoverno krščansko življenje.

Č. g. v Topolovem tudi naše iskreno sožalje.

**Poslušajte versko uro na radiu
Trst A vsako nedeljo ob 11,30!**

R A Z N O

SEZIDALI BODO NOVO PRESTOLNICO

Juscelin Kubiček, predsednik Brazile, vztraja pri svojem načrtu, da bo v najkrajšem času sezidal v notranjosti države novo prestolnico. Novo velenje, ki bo zavzemalo 5000 kv. kilometrov, bodo sezidali v predelu Goiaz v srednji Brazileji. Stroški za zidavo tega mesta bodo znašali okoli 150 milijard lir. Uradnega imena niso še določili, za sedaj jo imenujejo le Brazileja. Da bi se ostale državljane čimprej navdušil za svojo idejo, je sklenil Kubiček, da bo svoje letne počitnice prebil v edini hiši, ki sedaj stoji na ozemlju bodoče prestolnice.

STIPENDIJE V RAZNIH DRŽAVAH

Najbolj razvito je stipendiranje v vzhodnih državah, kjer doseže od 94 do 98%. V Veliki Britaniji prejema stipendije 71% študentov, v Franciji 54%, v Zah. Nemčiji 28%, po drugih državah prejema stipendije povečini vojne sirote. V Jugoslaviji so odpravili sistem stipendiranja iz neposrednih državnih virov. Visokošolce stipendirajo predvsem podjetja, ki si želijo tako ustvariti kader strokovnjakov. Študent se obveže, da bo po končanih študijah določeno število let deloval pri teh podjetjih, oziroma občinah, če so ga te stipendirale.

Radio Trst A

Nedelja, 24. februarja: 11.30 Vera in naš čas. — 12.00 Oddaja za najmlajše: Diomira Fabjan: »Rdeče rože«. — 17.00 Slovenski zbori. — 18.00 Beethoven: Koncert za violino in orkester v D-duru. — 20.30 Donizetti: Lucia di Lammermoor, opera v 3 dej.

25. febr.: 18.00 Mozart: Koncert v Es-duru za klavir in orkester. — 19.15 Radijska univerza. — 21.00 Znanost in tehnika. — 21.15 Velika dela slavnih mojstrov. — 22.00 Slovenske balade.

26. febr.: 18.00 Boccherini: Koncert za čelo in orkester v B-duru. — 19.15 Zdravniški vedež. — 20.30 Slovenski oktet. — 21.00 Karel Mauser: »Kaplan Klemen«, drama v 5 dej., igrajo člani Radijskega orkestra.

27. febr.: 13.30 Lepe operne arije. — 13.50 Gershwin: Druga rapsodija. — 19.15 Radijska univerza. — 21.00 Obletnica tedna. — 22.00 Liki in izpovedi italijanskih sodobnih književnikov. — 22.15 Skladbe Johanna Straussa.

28. febr.: 12.00 Alpinizem in smučarstvo. — 19.15 Šola in dom. — 21.00 Dramatizirana zgodba: Viktor A. Krylov: »Medved snubača«. — 22.00 Nove knjige in izdaje.

Petek, 1. marca: 12.00 Zivljenja in usode. — 19.15 Radijska univerza. — 21.00 Umetnost in prireditve v Trstu. — 22.00 Iz svetovne književnosti in umetnosti. — 22.15 Operne uverture in arije.

2. marca: 15.40 Tartini: Koncert za violino in orkester. — 16.00 Utrinki iz znanosti in tehnike. — 17.58 Chausson: Simfonija v B-duru, op. 20. — 18.30 Glasba za naše malčke. — 21.15 Donizetti: Izvleček iz opere »Ljubavni napoje«.

OBVESTILA

Revijo »Mladika«

bodo dobili poverjeniki v nedeljo ali v začetku tedna. To sporočamo, ker sprasujejo naročniki po njej. Prva številka se je iz razumljivih razlogov zakasnila, ker je treba urediti toliko formalnosti. Kasneje bo izhajala redno.

Vabimo slovenske družine na Tržaškem in na Goriskem, da sprejmejo našo novo družinsko revijo v vse domove.

OBVESTILO BEGUNCEM. V sredo 27. februarja ob 8.30 bo delitev živeža za begunce od abecedne črke A do L vključno. Ostali bodo prejeti živež v četrtek 28. februarja ob 2.30.

Vsi naj se oglasijo naravnost v skladišču.

DRAMATSKI ODSEK S.K.P.D. iz Gorice pripravlja pustno veselje z Molierjevo šaloigro »Skapinove zvijače«. Premiera bo na pustno nedeljo, ponovitev pa na pustni torek.

Pridite vsi, da se boste od srca nasmejali.

DAROVI ZA SKLAD KG.: N.N. 1000 lir v znak ogorčenja proti pisanju »Novega lista« na račun urednika »Katoliškega glasa«.

ZA SLOV. ALOJZIJEVERŠICE: N. N. 1000; M. Z. 1000; N. N. iz Gorice 5000; N. N. iz Trsta 1000; N. N. Pevma 750 lir. Bog povrni!

ZA SLOVENSKO SIROTIŠČE: Danieli Robert, Sv. Križ pri Trstu 500, (je v prejšnjih številkah »Glasa« pomotoma izostalo); N. N. 500; družina Škrt, Nemčija, 1 dolar; N. N. v počastitev spomina blagopokojne gospe Katarine Bavdaž 5000; Milan Sulič, Videni, namesto cvetja na grob pok. Katarine Bavdaž 2000; N. N. Tržič 1000; N. N. Gorica 2000 lir.

Vsem plemenitim dobrotnikom, ki z velikimi žrtvami podpirajo naše vzgojno delo, naj dobri Bog tisočero povrne!

LISTNICA UPRAVE

Prosimo vse naše naročnike na Primorskem in v Italiji, ki ne dobijo lista po pošti vsaj do sobote zvečer, da nam to na dopisnici takoj javijo. Pri poštni upravi v Gorici zahtevajo podatke o posameznih slučajih zamude, da bodo lahko z uspehom nastopili proti neredu.

O G L A S I

Za vsak mm višine v širini enega stolpea trgovski L. 20, osmrtnice L. 30, več 7% davek na registracnem uradu.

Odgovorni urednik: mgr. dr. Fr. Močnik
Tiska tiskarna Budin v Gorici